

[Madsen-Mygdal.]

vore Udgifter efter de Indtægter, vi er i Stand til at opnaa. Nødvendigheden af en saadan økonomisk Tilpasning erkendes nu af flere og flere. Man kan søge at skyde den ud, og den har her i Landet allerede været udskudt for længe, men udenom den kommer man ikke.

Det er Erkendelsen heraf, der har ført til, at der Verden over, og ogsaa i vor umiddelbare Nærhed — i Lande som England, Tyskland, Finland —, er foretaget drastiske Reduktioner af de alt for store offentlige Udgiftsbudgetter. Den samme Opgave er vi stillet overfor her i Landet, og den Rigsdag, der nu er traadt sammen, har formentlig sit største Ansvar netop i Forbindelse med denne Opgaves Løsning.

Saa alvorlig er Tilstanden, og saa stort er Misforholdet mellem den nuværende Beskatning og Erhvervslivets Skatteevne, at det i den foreliggende Situation er nødvendigt at tage Udgangspunktet i selve Beskatningen, det vil sige at tilpasse Skatterne efter, hvad Erhvervslivet kan bære, for derefter at indrette de offentlige Udgiftsbudgetter i Overensstemmelse dermed.

Vort første Forslag af varig Beskaffenhed gaar derfor ud paa, at der fastlægges en Begrænsning af den kommunale Ejendomsbeskatning paa Landet, ganske som Tilfældet er i København og i alle Landets Købstæder. Siden 1914 har Ejendomsbeskatningen til Amt og Kommune været Genstand for en ganske urimelig og vilkaarlig Forhøjelse, der repræsenterer en Skatteprioritet paa alle Ejendomme udenfor København og Købstæderne paa ca. 1 Milliard Kroner. Det er en tvingende Nødvendighed, hvis Landbruget nogen Sinds skal tilbagevinde sin Rentabilitet, at denne Særbeskatning fjernes, ikke blot for indeværende Finansaar, saaledes som vi har stillet Forslag om, men for Fremtiden. Under Hensyn til, at Landbrugets Indtægter fastsættes af et Prisniveau, der i Dag ligger betydeligt under Niveauet før Krigen, er det i Virkeligheden ikke et vidtgaaende Krav, at Ejendomsbeskatningen føres tilbage til det Niveau, den havde før Krigen.

Vort Forslag gaar ud paa, at man for alle Amts- og Sognekommuner udregner den Prome, hvorefter Ejendomsskatterne blev opkrævet i Femaaret 1909—14, og at denne Prome fastlægges som Maksimalpromille for Fremtiden.

Efter dette Forslag vil Ejendomsskatterne vel ikke blive bragt ned til det samme

Beløb, som de udgjorde før Krigen, idet Ejendomsskyldværdierne nu er større, men med den Nedsættelse af Vurderingerne, som tør forventes, vil Beskatningen for den enkelte Ejendom meget nær blive den samme som før 1914; og hvis der kommer en betydelig Nedgang i Ejendoms-skyldværdierne, vil selve Skattebeløbet gaa ned i samme Forhold.

Det lader sig efter vor Opfattelse ikke gøre at opstille en holdbar Begrundelse for, at Landbrugets Udøvere, foruden at de paa lige Fod med andre Borgere i Samfundet betaler Forbrugsskatter til Staten og Skat af deres Indkomst, forlods skal betale en saa betydelig Ekstraskat paa selve Ejendommen, der under de nuværende Forhold overhovedet ikke giver Indtægt og for mange er direkte tabbringende. Og naar Lovgivningsmagten har fundet det nødvendigt eller dog rigtigt at sætte en Begrænsning for Ejendomsbeskatningen i Byerne, mener vi, der foreligger den samme Nødvendighed for Landets Vedkommende. Det er kun simpel Retfærdighed, der her er Tale om.

Men det er en Selvfølge, at hvis de amts- og sognekommunale Budgetter opretholdes i deres nuværende Omfang, vil den Nedsættelse af Ejendomsbeskatningen, som vi nu stiller Forslag om, medføre en meget stærk Forøgelse af de personlige Indkomstskatter. Selv om Indkomstskatten i sig selv er mere retfærdig, fordi den dog staar i et vist Forhold til Skatteevnen, hvad den vilkaarligt forøgede Ejendomsbeskatning aldeles ikke gør, saa vil en simpel Overflytning af Ejendomsskatter til personlig Indkomstskat være overordentlig betænkelig og i mange Kommuner endog uigennemførlig paa et Tidspunkt, hvor Indkomsterne paa Landet er saa stærkt svigtende, som de er i Øjeblikket. En væsentlig Nedsættelse af de kommunale Udgiftsbudgetter maa derfor anses for at være en bydende Nødvendighed.

Det stiller sig imidlertid saaledes, at den langt overvejende Part af Kommunernes Udgifter i vore Dage er fastlagt ved Lov. Hvad Kommunalbestyrelserne selv kan udrette i Retning af at indføre Besparelser, er desværre efterhaanden blevet mere og mere begrænset. Under disse Omstændigheder maa vi, skønt vi indenfor Venstre principielt ikke er Tilhængere af en Overførelse af rent kommunale Opgaver til Staten, finde det rimeligt, at den Statsmagt, der har lovfæstet Kommunernes Udgifter, og som har Adgang til langt flere Skatte-kilder end de faa, der staar til Kommunernes Raadighed, tilvejebringer en Lettelse for Kom-